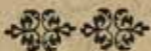

Ι Γ Φ Ο Ρ Ξ Α

Τ Η Σ.

Σ Ω Σ Α Ν Ν Η Σ ~

Ε Ν Ε Τ Ι Η Σ Ι Ν .

Παρά Ο'ρσίμω Α'λβείτζη. α Χ Ε Ξ .

Πωλείται εἰς τὸν σὰν Μαρζηλιανῶν.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚΤΩΝ ΤΟΥ ΔΑΝΙΗΛ,

Περὶ τῆς Σωσάνης.

Μ' Ἀγάπην καὶ με ὄρεξιν, τοῦ θελήναι γρηγορεῖν
Ἀσέκεις τὸν λογισμόν, κροτοῦντων μὴν τῆ λείψν.
Αὐτίβρα γράσου εὐ χαρτὶ, εὐ παλαιὸν τὸ εἶδα,
Διὰ μιὰ γυναικα τῆς τιμῆς, ὀκτώ νοβριῶν πατερίδα.
Ρῆπρες ἦταν ἐδέκῃ, προφῆτες τὸ ἐγράψου,
Τὸ πῶς τῶ ἐσυκοφαντῶν, καὶ ζωντὰν τῶ θάπτου.
Καὶ αὐτῶν θέλη κάλιοντες, τὸν θανάτου νὰ πάρη,
Παρά νὰ χάσῃ τῶ τιμῶν, καὶ τῶ θεοῦ τῶ χάρι.
Ὅτι χει φοβὸν τῶ θεοῦ, σοφάτρατες ἀγάπη.
Δι' αὐτῶ τῶ συκοφαντία, πολλὰ τὸ ἐπικράδῃ.
Στὴ Ἰσραὴλ τῶ σωτροφία, ἦτον εἰς προκομίνες,
Στῶ Βαβυλῶναν ὄρισκετον, κίτονε τιμημίνες.
Δουλωτικὸς με πᾶσα, ἐν κίσαν ἀναπαμίνος,
Ἀπ' αὐτὸ τὸ ἀνδρόγων, ἐλδο δ' χαρισημῆσι.
Εὐχαριστοῦσαν καὶ τὸν θεόν, τῶ νύκτα πῶ ἡμέραν,
Εἶχασιν πᾶσα ἀγαθόν, πὲ πλῆθος δὲν τὸ ἔδρα.
Φαγία εἶδαν ὄρανῶν, καὶ τὰ πτωχὰ τὰ γῆσαν,
Τὰ ξανά καὶ ἀεγνώριμα, ἐντῶν καὶ ποιίσα.
Αὐτίνο τὸ ἀνδρόγων, γιάρχοντες πύς ἀγάσαν,
Τὸν ἄτραν λέγαν Γωακίμ ἐ τῶ γυνὴ Σωσάναν.
Ρίχουσαν τῶ συκοφαντία, τὸ πῶς αὐτὴ ἐμὸιχάδῃ,
Μὴ ἔταν νέον δ' μορσον, τὸ πῶς αὐτὴ ἐσοιλάδῃ.
Αὐτήνην ἀναι τῆς στήμης, ἀξία χαριτωμένη,
Καὶ ταπεινὴ καὶ φρόνημη, με γνῶσιν παιδομένη,
Νέα ξανθὴ καὶ λογιερῇ, ἦτον ἀγγελικάτη,
Διὰ τὰ καλῆς ὄργατα, αὐτῶ θεὸς βοηθῆτι.

Ἀπὸ μικρὰν ἔπαιδ' ἔτρεψεν, καὶ σὲ τιμῶν νείρεσθαι,
 Κτὴν κύριον ἔκτιν' μαλακῆς, αἷς Δανιὴλ τὸ γραφεῖ.
 Σότι καὶ τὴν ἰγύρδας, ἦτον χαριτωμένη,
 Ἀπὸ παιδὴ καὶ κορασιᾶ, καὶ ὁράτον παντρεμένη.
 Δικαὶ καὶ ξίνοι ὅλοι, τοὺς αὐτὴν ἠγάπουσι,
 Σκαλογοιμισιᾶ ἔσειμῶν, πολλὰ τὴν ἔπαινούσιν.
 Εἶτον ὁ πρῶτος ἄρχοντας, ὁ πούτον τοὺς ἰβραίους,
 Μορφήτερος δ' ἦν εἶποτε, μίσησε κείνους ὅλους.
 Εὐρακτητον Ἰωακείμ, ὁ πρῶτος ὁ ποῦ εἶτον,
 Εἰς τὰς θυλάς τῆ Ἰσραὴλ, ἀκούγετον τιμῆτου.
 Πύθωρας ἦτον κτὴν σοφία, καὶ πρακτικὸς ἀπ' ὅλλα,
 Σότι καὶ ἀπ' τὸν ἰγύρδας, εὐρακτητον εἰς ὅλλα.
 Εὐρακτητον πχούσιος, κείσολα γαπημίος,
 Ἀπὸ μεγαλῆς καὶ μικροῦς, εἶτον ἠγαπημίος.
 Διατὶ σὸ σπῆτι αὐτῆνου σκλάβοι, καὶ σκλάβες εἶσαν,
 Εἰς τὸ παλάτι αὐτῆνου, κειτάδες κατοικῆσαν.
 Εἶτον εἰς τὸ παλάτι, τῆ ζωγραφισοὶ καὶ θυλοὶ,
 Ἐπὶ γύρον εἶχε τὰ δένδρα, βράστε καὶ σπειβόλι.
 Μπιναι καὶ δὴγιναι τὰ νερά, τὸ γύρο σαὶ χαρτάκια,
 Μερτίαις ἔδ' ἄρνες μὲ ἀθούους, ἀπανοὺ σαὶ χαράκια.
 Πουλιὰ πετουμινάσαν κεί, καὶ καναί τῆς φολέσους,
 Ἀργὰ ταχιά τὰ κελαδούῳ. νὰ κούονται οἱ λαλίετες.
 Οἱ μπρός εἶσαν ἠ μυροδ' αἷς, καὶ ἀπόκεισαν οἱ βρύσαις,
 Μάρμαρα καὶ πόρφυρα, καὶ σερπετῆνες πλούσιες.
 Εἶχε δένδρα μὲ τοὺς καρπούς, σαφίλιμο τὸ κλίμα,
 Στο γύρον τῆ σπειβολιού, κτιμῆνον μὲ τὸ δ' ἴγμα.
 Στὴ μέσῳ τῆ σπειβολιού. εἶχε νερά μὲ μύλο,
 Ἀπανοὺ εἶτον τὸ λουτρόν, κτησμένο μὲ τὸν θυλον.
 Δεμένε εἶτον τὸ λουτρόν, νερά θυριά καὶ κρύα,
 Μορφυτερο δ' ἦν ἦποτε, αἷς ἕλῳ τ' ἠ Σουρια.
 Εἶχε λεκανεὶς ἑμορφες, πόρφυρα μὲ μπαλαπ,
 Πᾶσι τ' ἀπὸς χρυσοπλούμισες, νὰ μπένῃ ἕκεί νὰ λάπ.
 Αὐτοῦ μπεναν οἱ ἄρχοντες, διὰ τὰ ξεφαντόσους,
 Κετοὶ κειτάδες πύχασ, ἀπόραπιν νὰ δόσους.

Καδίζασιν εἰς τὰ ὄρονα, πούσαν διαταμένα,
 Στῷ παλατίου τῷ αὐλῷ, τὰ ἔχασιν βελμένα.
 Εἶχαν σὶ κῆνον τὸν κερὸν, σιωπῆσαν οἱ ἑβραῖοι,
 Νὰ τοὺς ἐκρέεν ἄπο αὐτοῦ, σὶ διαφοροὺς καὶ χρέη.
 Θέλαν καὶ καναν ἐξ αὐτοῦ, δυὶ ποιῶσαν γέροι,
 Δὶ ἀφέντες τοὺς ἐκράζασιν, εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη.
 Εἶσαν οἱ δύο γέροντες, τοὺς εἶχαν διὰ κριτάδες,
 Διὰ τὰ παιδ' ἄγουσιν πᾶσα, εἰς πούκαναν πελαλάδες.
 Νομίνχαν εἰς τὸ παλαιὸν, ὅπου ζελε μαρτάση,
 Εἰς τῷ πορνείῃ καὶ μοιχίᾳ, θάνατον νὰ τελέση.
 Ὅτι καὶ ἄπορασίζασιν, ὅλοι τοὺς ὀπκλίναν,
 Ἐπικουετοὺς ἑλαῶς, σὰ πόρασιν πούδ' ἴναν.
 Στῷ κρείσιν ὅπου κᾶσιν, δ' ἴν ἔτοι λεμοσύνη.
 Μα' ὅτι θέλασιν εἰπεῖ, εἰς μῖον αὐτὸ ἐγίνη.
 Λοιτὸν αὐτοῖνοι γέροντες, καθήμερὰ πιγέναν,
 Τὸ παλάτ' ἴωκκίμ, καὶ κάθονταν καὶ κρέναν.
 Καὶ ἀγένανε σὰν ἠθέλαν πατοίτους,
 Στὸ πειβόλι γυρίζαν, σὰν νάτον ἰδικοίτους.
 Καὶ τῷ Σωσανά βλέπασιν, σὲ πειβόλι μέσα,
 Στῷ ἱμμορφαίτης τῷ πολλῷ, αὐτίνοι δυο πέσα,
 Κᾶνας τὸν ἄλλον ἰσκιάζετον, αὐτὸν νὰ μολογήση,
 Κᾶνας τὸν ἄλλον λόγιαζεν, τί μέθοδον νὰ ποίση.
 Αὐτοῖνοι δυο κακὺ γέροι, δ' ἴν βαῖουσε σὲ νοῦντους,
 Στῷ ξυσεργὴν μετανοισιν, νάχουν σολογισμόντους.
 Εἰς τῷ ἀγάπῳ ἔπεσαν, καὶ σὶ τῷ πορνίᾳ πηρῶσαν,
 Διατῆτο εἰς τὸ ὕσερον, κακὸν θάνατον δόσαν.
 Ἐβαλθησαν σὸν λογισμόν, νὰ βροῦσι τὴν Σωσανά,
 Ὅταν ὑπάγη σὲ λουτρόν, μίζηγανιὰ τὸ βανά.
 Καὶ πύγασιν καὶ χόσικαν, εἰς τίς μηρτίς τῆ δάσου,
 Γιανὰ μποροῦν τὸ θέλουσι, καλὰ νὰ τὸ βγοδ' ἄσου.
 Καὶ ἕνας τῆ ἄλλου ἔλεγη, πότε νὰ τῷ ἰδούμῃ,
 Νὰ πάμε ἐκεῖ ὅπου πλένεται, καὶ κᾶ νὰ τὴν ἀρῶμ.
 Καὶ μιαν ἡμέραν αὐτοῖνοι δυο, σὲ πειβόλη ἱμπῆκαν,
 Ἀφόντης ἰσυχόθησαν, κτῷ κρείσιν καὶ ἀγίκαν.

ἔϊχε Σωσαάννα θυμῷδες, ὅταν ὁ ἄγιος δέντη,
 Στὸ φειθέην εμπνεύει ἀέρα, γιὰ νὰ περνη.
 Ἀρότις ἐσκολάσαπυ οἱ ἀνθρώποι, κτὸ παλάτι,
 Καὶ δ' ἐν' ἐξέριε κανὺν, νὰ ἔναι μπρὸς εἰς αὐτῶν.
 Εἰς μύρισε τὰς σκλάβους, νὰ κλησουπιν τὴν πόρτα,
 Νὰ μὴ κανὴς καὶ τῶν θοροῖ, αὐθέναις ἀφαιρῶτα.
 Λέγει γουργαμου φέρετε, τὸν μόχον μὴ σαπουῖν,
 Καὶ κλητὴν μπόρτε μὴ σπεδῆν, τ' μαντάλον ἀμπόνειν.
 Πάγη καὶ μπ' ἐς λουτρὸν, νὰ νη-ψι τὸ καρμίτης,
 Σκιαζέται μὴ καὶ τῶν ἰδοῦν, κητογε διατροπήτης.
 π. Αὐτὸν ὑπήγε νὰ πληθῆ κατὰ τῶν τάξιν πούλιν πούχθ,
 Καὶ πισθεῖ ὅτι ἰδεκῆ, κανὸν ἀνθρώπον δ' ἐν' ἔϊχε.
 Καὶ ἔβαλλεν τὸν λογισμόν, κανὴς δ' ἐν' τῶν ἰδοῖε,
 Καὶ γ' ἐν' εἶται τὰ βούχματος, ὅπου, καὶ ἀνεφοῖε.
 Καὶ μπ' ἐν' ἐς λουτρὸ, καὶ κτονέρὸν ἰπερνη,
 Μόνε θοροῖ τοὺς γίροντες, ὅπουσανε κρυμν' οἱ.
 Εἰς μῖον αὐτῶν γλύγορα, τὰ βούχματος ἀρπάζη,
 Καὶ ἀρήτις ἰσκεπέσκηκν, αὐτοὺς τοὺς δύο σοχάζη.
 Αἰγιοωτην' γίασου ἀφ' ἀν' τριάμας, σάλα χαριτωμν' ἦ,
 Ε' δ' οὐδ' ἀρῆμ οἱ δούλοισου, καὶ ὅτι ἀπόρῆσις ἀς ἦν.
 Ἀ' τ' θέλης ναχης τῶν φίλια, τῶν ὀρεξίμας κάμε,
 Καὶ μῆς νὰ σεχομαι κυρά, εἰς ὅτι φεῦγμα νάσαι.
 Ἡ' μῆς οἱ δύο πού φοραῖ, παλλασε ἀγαπῶμε,
 Γιαδ' αὐτῆ ἦρθεμε δεπᾶ, κηιδ' ὕομας νὰ σε βροῦμε.
 Καὶ χορῶν ὄρκον μῆσαμας, νὰ μῆστε ἀρνηθῶμε,
 Καὶ νάμεσε δια λόγουσου, ὅπου καὶ ἀνεβρεθῶμε.
 Εἰδ' ἰκαὶ σὺ μᾶς ἀρνηθεῖς, καὶ νὰ μᾶς πιλογιάσης,
 Ε' μῆς αὐτὸ δ' ἐν' ἐργωμν, αὐτίνα νὰ λογιασης.
 Θίλομε πῆ πῶς σίβρα με, καὶ ἀς εἴσε σὺ αἰτία,
 Μι ξίνον ἀνθρώπον δεπᾶ, καὶ νάμεσε ἀμαρτία.
 Ἡ' δ' ἰ Σωσαάννα ἰσκιάκτικε, κη λητὸ φοβησιμν' ἦ,
 Καὶ ὀκτῶν τραπίτης ἔσεκν, ὅσα ἀπελπισμν' ἦ.
 Σωπῆρε εἰς τὸν λογισμὸν, καὶ εἰς τὸν θεὸν ὀλπίζε,
 Παιεῖς τοὺς δύο ἰσκιήρους, τὸ φεῦγμον γυράζη.
 Διπ

Δὶν τρίπεσε κακὸ γέρονι, μηδὲ θεὸν βάσει,
 Μὰ πιστετε σαυνοσιὰ, εὐὴ ἀμαρτία νά εἶ,
 Του τῖναι ἀγάπη, καὶ φιλιὰ, καὶ δὲ ἴχνηται ἀνθρώπου,
 Τὰ διάφορα καὶ πληρομὴ, πόχετε τῆ πατρός μου.
 Πού δειχνητε εἰς τὸ παράνοτον, καὶ κενταὶ νηστία,
 Καὶ μπίνετε εἰς τὸν ναόν, καὶ κενταὶ θυσιὰ.
 Καὶ πῖς ἀγίσας ὁ λαός, τί κεντετε δικαιοσύνη,
 Καὶ σῆς εἴχετε εὐὴ καρδία, πορνία, καὶ κακοσύνη.
 Σύρτε ἀγῆται ἀπέδω, καὶ ἀμίτε ὑπὲ μπεροσμου,
 Εἴχετε φόβον τῆ θεοῦ, καὶ τῶ τροπῆ τῆ κόσμου.
 Κάλιον εἴχω τὸν φόβον τῆ θεοῦ, παρὰ τὸν ἰδικί σας,
 Καὶ τῶ ζωῆμου παρίτε, τίβοτες δὶν φροσας,
 Κάλιον νὰ λάβω θανάτον, καὶ ναχω τῶ τιμῆμου,
 Παρὰ νὰ κῆνω ἰντροπή, τῆ ἀντρός ἔ σῆ παιδ ἰσμη.
 Εἰς μίο Σωσαννα ἀρχίσε, τῆς σκληράς γιανὰ κρῆση,
 Καὶ ὅσον μπορῆ, καὶ δυνῆται, αὐτίνες ἀσοτάση.
 Τότες καὶ αὐτῖνοι γίροντες, ἀρχίζου νὰ φωνάζου,
 Καὶ δειχναὶ πῶς ἰτρίχασι, καὶ δυνῆται κοπιάσου.
 Τρίχουσι οἱ σκληράς σῶτομα, καὶ ὅλοι φαρμακία,
 Εἰς τὸ παλάτη οὐκ ἔμηνεν, κενταὶ ἀπαμῆλια.
 Θεοροῦν πρᾶγμα παρὰ ἔνο, καὶ σίκου, καὶ ὑποροῦσι,
 Κενταὶ δὶν τόλδιζε ποτὲ, τίτιο πρᾶγμα νὰ δούσι.
 Λίγη Σωσαννα δίκιοτης, καὶ ὅλοι τῶ θεαροῦσι,
 Καὶ οἱ γίροντες ἔαλι μεριά, καὶ αὐτίνων μαρτυροῦσι.
 Λίγους πῶς τῶ ἠύβραμε, μὴ ἔνα παλικᾶρη,
 Καὶ σίκανε ἀγκαλιασὰ, σὰν νάτανε ζῶζαρη.
 Ἄν ἴδαμε καὶ σίκανε, ἀπάνω εἰς τῆ ἄλλου,
 Πολλὰ πὲ ἰδαυμάσαμε, αὐτοῖναι διὰ νὰ σοάλου.
 Καὶ δράμαμε νὰ σώσομε, νὰ ἰδούμε τὸ ποῖος εἶτου,
 Καὶ κῆνος ἔφυγε ὑπομάς, ὑπὲ τῶ ἰντροπῆτου.
 Διὰ τίτον νίος ἔφυγε, κῆγυσε τῶ ζωῆμου,
 Καὶ δὶν τὸν ἰγνωρίσαμῆ, τί ἀνθρώπος νὰ εἶτω.
 Ἄν καὶ σῆς μᾶς κῆμετε, νὰ ἡμεσε κεντάδες,
 Εἰς ὅλας τὰ πρᾶγματᾶ, νὰ μᾶς στε ἀροντάδες.

Πισέ-φετέμας τῆ λαιπὸν, εἰς τῆ τόπουσας λέμε,
 Δι' ἀγάπην τῆ Γωακείμ, ἐμῆς οἱ δύο τὸ κλέμε.
 Νὰ κάμνη χεῖα νὰ κάμομε, καλλιῶ δικημοσσην,
 Νὰ δόσωμεν ἄποραση, σὲ κίνο ὀπουσην.
 Ἐσῆς ὄλον τὸ ξάρετε, ὅποιος καὶ ἀμαρτέ-φη,
 Γράσει ὀνομὸς νὰ μπυρῆ, θάνατον νὰ τελέ-φη.
 Ἄν ἡ Σωσάννα μάρτε-φε, χεναῖνα νὰ πεθάνη,
 Δὶν ἔναι ψυχοπόνησι, εἰς ἀμαρτίαν τοῦ κἀνη.
 Δὶν βλέπει δριτὴ δὲ γένηα, καὶ μηδὲ τὰ μεγαλέια,
 Μηδὲ ἀντιπαθήματα, λὲ τὴν πολυλογία.
 Ἐμῆς αὐτίνην ἠυραρῆ, καὶ αὐτίνην μαρτυρούμα.
 Καὶ ἀναδήκα τὴν κρενομε, ἐμῆς νὰ τὸ ἀρούμα.
 Μικροὶ μεγάλοι θλίβονται, καὶ ἄλλο δὲκ θλιγούται,
 Πικρένετο ὁ λαὸς, καὶ ὄλοι πολλὰ θλιβούτε.
 Ἡ μάατης πῆκρενεταί, ὁ κύριος νὰ σνάζει,
 Ὁ ἀντραστὴς ὀκτὴν πικρίας τὰ γένηα τῆ ἀναπαζῆ.
 Ἐκὴν ἡμέρα πέρασεν, καὶ ἡλθασιν εἰς ἄλλην,
 Καὶ τὴν Σωσάννα ἠφεραν, ἄποραση νὰ βαλεῖ.
 Ἀ' ὄντις ὄξημέροσε, εἰς τὸ πάλαιτι πάσοι,
 Νὰ δόσωμεν τὴν ἄποραση, ὀμπρὸς παρὰ νὰ φάση.
 Καὶ τὴν Σωσάννα φεραση, κείτονε σκεπασμένη,
 Ὀμπρὸς τοὺς δύο κακογεροσε, τὰ χεῖρατῆς δεμένη.
 Ἐκὴ τὴν σωτροφιάσασι, ἔξενοὶ δίκιοι καὶ φίλοι,
 Εἶπον λαὸς ἀμέτροσε, παρακατὸ καὶ χίλοι.
 Ἡσαν ἀρχόντισες πολλαῖς, ὀπού τὴν ἀκολεῦσαν,
 Αἰτρες γυναικες καὶ παιδία, ὄλοι γιαμτὴν βοῦσαν.
 Ὀρίζωμεν ἔσθε κεπάζωμεν τὴν, τὰ καλλιῆς θοροῦση,
 Οἱ δύο κριταδῆς σάδικαν, καὶ τὸν λαὸν βοῦσι.
 Ἐμῆς αὐτίνην ἠυραρῆ, καὶ κάμνε ἀμαρτία,
 Γιαδ' αὐτὸ ἄπορασιζομε, εἰς τούτω τὴν αἰτίαν.
 Νὰ τὴν εἶδο βολίσουση, καδ' ὄλοι ὄριζῆ ὀνομος,
 Στὸ τρέγατον τὴν παρετε, ἐκὴ ὀπνε δρόμος.
 Καὶ βάνουσι τὰ χεῖρατους, εἰς κεφαλῆτῆς πανου,
 Ὀρίζωμεν, καὶ τὰ προχαῖης, ἔαπαρῆτῆς ταυγεῖου.

Καίλαμπε τόμορο κωριμί, καὶ τέκωυ ἔθ' ἑμιάζου, 72
Τὸν βίοντου ἔδωκε οὐάντρας, νὰ μὴν τὴν ἔσκηπάζου.
Ὁκτὼ πολλὴ παρακαλιὰ, καὶ ἄπὸ τὴν ἐντρέπῆτους,
Δίχουω πῶς τὸ πικρένουτε, αὐ νέτον ἐδικίτους.
Καὶ ὀρίζου καὶ σκεπάζουτε, τὰ δὲ μορφάτις καλλι,
Μὴ μπόλια χρυσοκέντη, εὐζώσις τὴν βαλι.
Σαυτὴν δὲνο κακόγεροι, ἦταν ἀχορτασμένοι,
Κτὼ ἐμορφίαις τὴν πολλὴ, ἦσαν σκοτισμένοι.
Καὶ ἀρχήσαν νὰ περπατῶ, καὶ ὄλοιμας τὴν πᾶσι,
Νὰ πᾶ νὰ λάβει θάνατον, καὶ τὴν ζῶν νὰ χῆσι.
Κλαίει ὁ κόρατις πικρὰ, καὶ κλέγουσι τὰ παιδίατις,
Θρῆνη οὐχ ἠμαναυς, καὶ δερνὴ τὰ βυζιάτις.
Τὰ δάκρυα εἰν ἔχεν σαλαγμὸν, ὁκτὼ ἀνδρὸς τὰ μῦτια,
Τὰ ρούχατο ἔξασκίζε, καὶ τὰ κάμνε κομάτια.
Κλέγουσιν ξένοι, καὶ ἔδισοι, καὶ ὅσοι τὴν ἀγαπῶσι,
Δὲν ὄλπιζε ποτὶ κάμνις, τετιο πρᾶγμα νὰ δέσι.
Παρχόντις ἐμυρολογίω, δὲν ἔδωρου τί νὰ ποίσειω,
Ὁκτὴν ἀγαπῶ πῶχουπ, δὲν θέν νὰ τὴν ἀφήσειω.
Ἡ μάνατις εἰδερρετον, ἐκλεγε μυρολόγια,
Θυγατηρμου γλυκύτατη, ὅσαν μπόρῃ ἐβόγια.
Ἀλημοτο παιδακίμου, τῶρα εὐαγεράτιμου,
Εἰς τὰς πικραίσιμου τὰς πολλὰς σὲ εἶχα βούθιαμου.
Παιδίμου ορονημάτατον, ἀξίον καὶ τιμιμῶν,
Τῶρα σὲ βλεπῶ ἐγυμνὸ, καὶ σε χούσιν δερμῶν.
Τὸν ἰσκίσον ἐντρέπουσου, κόρη ἠγαπηρῆν,
Καὶ τῶρα βλέπωω σὲ γυμνὴ, νὰ εἶσε δροπιασρῆν.
Ἡ δὲ Σωσάννα ὡς ἠκουσε, τῆς μάναντις νὰ κλεγι,
Μὴ τὴν καρδίαν ἐβόησε, καὶ μὲ τὸ σῶμα λέγι.
Στὸν οὐρανὸν ἐκίταξε, τ' ἀμματιάτις ἀπάνω,
Καὶ τὴν θεὸν ἐβόησε, δέωποτα τῆν ἀπάντων.
Σὺ πόκαμες τὸν σῶφραπον, κατὰ τὴν σὴν εἰκόρα,
Ἐσῦσε ἡ ἀλήθεια, πάντα εἰς τὸν αἰῶνα.
Ἐσὺ θεὲ, καὶ κύριε ἀπέδειξε τὴν ἀλήθεια,
Εἰς τούτῳ τὴν συκοφαντῆν δόσμου, καὶ μὲ βούθια.

Μὴ δὲ θελήσεις κύριε, ἄδικα νὰ πεθάνω,
 Ἐπὶ τὴν ἀδικίαν ἡμῶν θεὸς, ἔμπροσθεν τοῦ ἱβάνω.
 Νὰ τὴν τριπλῶ πού μὲ δώσῃς, σερπίσει ἔμπροσθεν μου,
 Νὰ μὴ τὴν χάσῃς ἄδικα, τὴν βοήθειά σου δόξῃς.
 Τὸν Ἀγγέλου ἀπίσθησε, διὲς νὰ σακερώσῃ,
 Ἐκείνο πόχη τὰ δικά, τὸν θάνατον νὰ δώσῃ.
 Τὰ δακρυάτης ἰτρίχασιν, ὡς τρίχει τὸ ποτάμι,
 Ὅταν αὐτὴν ἄρχισε, τὴν προσόχῃ νὰ κάμῃ.
 Ἐξόκουσίτης ὁ θεός, σὴ δῖνον ὁποῦ κάρη,
 Καὶ τὴν ἀλήθειαν ἔδειξε, παιδὶν ὅπο' βυζάνη.
 Καὶ ἀρχώσῃ καὶ ἰσωνιάζε γυρήσε τετλῶ ὀπίσω,
 Ὅτι ὁ θεός μὲ δώσῃς, τὴν Σωσάναν νὰ γλύσω.
 Καὶ σάθη τότε ὁ λαός, νὰ κούσω τὸ παιδίον,
 Διατὶ τὸ σόματον ἔλαμπε, σακτίνα τὸ ἥλιον.
 Φέρετε ἰδῶ τοὺς γέροντες, αὐτοὶ ὅπου μαρτυροῦσαν,
 Γιὰ τί πᾶσιν τὰ ψήματα, καὶ τὴν ἀλήθειαν κρυψάν.
 Πρώτατον ἔνανε κριτῶν, σὶ τί τόπον τὴν εἶδε,
 Σπυδάτου τὴν τριάντα φυλιά, ἰκὴ μίση τὴν ἤϊρε.
 Ψήματα λὶς κακόγορε, πόρνο μαγαθισμῶν,
 Πού κρύβῃς τὴν ἀλήθειαν, κριτὴ ἀδικηθῆς.
 Μακείνο πού θίλες, ἰσὺ νὰ κάμῃς ἁμαρτία,
 Ἐσὺ νὰ λάβῃς θάνατον, ὁποῦσε ἡ αἰτία.
 Εὐγαλετίον ἀπεδῶ, καὶ φέρετε τὸν ἄλλο,
 Πισάγρα τὸν δῖστετε, ἰσούτον ἢς τὸν πάλλο.
 Φέροσω τὸν ἄλλον ἔμπροσά, καὶ αὐτῆνον ἰραταπ,
 Καίσεικε ὅλες ὁ λαός, καὶ αὐτῆνον ἰθελαν.
 Λίγη πού τὴν ἰδέτε, σὶ τί δένδρον ἰσίκαν,
 Καὶ πῶς τὴν ἰξανοίξετεσε, τί τόπον ἰδέκαν.
 Ἐμῶς τοὺς ἡβραῶν τοὺς δύο, τῆς δ' ἄρνης τὰ κλαδιά,
 Στὸ νίσκιο τῆς κευκουμαθιάς, κείχασιν πᾶσα διά.
 Ψήματα λὶς ταλαίπωρε, τὸ γχοῦπον τὸ λαίμουσου,
 Ἡ ἁμαρτίας σου σέ κάμῃς, καὶ δὲ γηκῆς ὀκτιποῦσου.
 Ἀδικὰ τὴν ἰκρίνετε, τὴν δίκαιαν Σωσάναν,
 Διὰ τῆς δίκαιας ἀτυχεῖς, πολλοὶ δὲ ἰκχιοὶ ἀπεθάναν.

Για τ' αὐτὸ ὄρισεν ὁ Θεὸς, νὰ σὰς λιθοβολήσῃ,
 Καὶ τὴν Σωσάννα μὴ τιμῶ, αὐτὴν ὡς ἐξέτισου.
 Καὶ πῶς ὅλος ὁ λαὸς, πέτρες ὅλοι ἐπίασαν,
 Καὶ εἰς τοὺς θεοὺς κακογέροντας, ἔβριχταν καὶ τοὺς βαῖναν.
 Οἱ σκλάβοι καὶ οἱ ἀρχόντισες, πολλὰ τοὺς οὐκ εἶδον,
 Δράκτια καὶ ῥόκες ἔβριχναν, καὶ τοὺς ἀναθεματίζον.
 Λιθοβολοῦν τοὺς γέροντας, καὶ αὐτίκους ἰσκοτῶσαν,
 Διὰ τὰ κακάτους ἔργατα, τὸν θάνατον ἐδόσαν.
 Ἡ δὲ Σωσάννα ἐγύρισε, καὶ πᾶ μὴ τὴν τιμῆς,
 Καὶ αὐτίκοι ἐσωτρώθησαν, ξένοι καὶ ἐδικοίτης.
 Καὶ τὸν θεὸν ἐδόξαζεν, τὸ πᾶς ἐλάθερώθη,
 Ἐκ τῷ θανάτῳ τὴν πικρίαν, ἐκβαλε καὶ λυτρώθη.
 Ἐδὲ χαρὰν πολάβασιν, τὸν δρογῶνον ἐκείνου,
 Στὴν δόξαν ὅπου ἀπερνοῦν, ῥόδον ἀγαθὴν ῥύχων.
 Διαυτίων τὴν συκοφαντίαν, ἀκουσμά μὲγα ἀγαθὴν,
 Δοξάζου ὅλοι τὸν θεόν, μικροῦτε καὶ μεγάλοι.
 Ἡ βαβυλωνία καὶ ἡ σουρία, ἄλλο δὲ λογαριάζου,
 Ὅσοι πιστεύουσιν τὸν θεόν, ὅλοι τὸν ἐδοξάζου.
 Εὐχαριστοῦσθε θεοὶ, ποῦ εἰρήνης τὴν ἀλήθειαν,
 Ὅπου ἐλπίζη εἰς ἐσὶ, σέχει πάντα βοήθειαν.
 Γιατ' αὐτὸ φίλοι, καὶ ἀδελφοί, κανεὶς μὴ ῥαθυμᾶει,
 Ὅλπιζε πάντα τὸν θεόν, ὅπου βρεθεὶς καὶ πάει.
 Ὅποιος τὸν παρακαλῆ, μὴ καθαρὰ καρδίαν,
 Εἰς τὴν ψυχὴν, καὶ σὸ δαρμὶ, τὸν κρέσθει βοήθειαν.
 Καὶ σεῖς ποῦ τὸ κιαβάσετε, καὶ ἄλλοι ποῦ τὸ γρηκᾶτε,
 Δοξά καὶ παρεκάλεσεν, εἰς αὐτὸν νὰ διγατέ.
 Κεῖ μὴ θελήσετε ποτὶ, νὰ κάμετα δικίαν,
 Τὴν τὸν θεόν δὲ ἔχετε, καὶ μὴ βοήθειαν.
 Ὡς σὰν αὐτοῖν οἱ γέροντες, ποῦ κείνα πνὸμάδι,
 Καὶ εἰς χαναντίνης ἀγάσιν, φαμί, κρασί, καὶ λάδι.
 Καὶ νησάγειν, καὶ κάμα-χοι, δύο ξεροφαγία,
 Καὶ αὐτὸν πρὸς νησάγειν, μὴ φάτικον καρδία.
 Διὰ τὴν νησείαν δὲ νὰ πῶ, καὶ δὲ πῶ νὰ παύσω,
 Γιατ' ἔχον ἔτι ἀλλοὺς ἀρετάς, ἐδὲ λαὸν διὰ νὰ γράψω.

Νησιδύης καὶ μεταλαλαῖς, νησιδύης καὶ ὑβρίζης,
Νησιδύης καὶ μνησικακείας, καὶ σωτηρία ὀλιπίης.
Ποῖα σωτηρία τῆς ψυχῆς, τάχατες ἀπάντεχης,
Ὅταν νησιδύης καὶ δέν τρὸς, ἐ ἀγάπῃ νά μνηέχης.
Καλῆσαι ἢ νησία νησιδύς, μὰ νησιδύς καὶ τάλια,
Τὴν ἔχθρα καὶ καταλαλαῖα, πύνοι κακὰ μεγάλα.
Νησιδύς αὐτήν τι πωρτία, μοιχία καὶ ἀδικία,
Μαῦσαι ὑπὸ τῷ βλασφημία, φάγη ἀρσενικοιτία.
Ἄ μὴ αὐνιδύης καὶ δέν τρὸς, ἐ τάλια δέν νησιδύης,
Ἡ νησία σου δέν σεφελῶ, καμὲ νά τὸ πικύης,
Τίνος πῶχ ἢ κάμνης καλῶ, ἐσὺ ὅπου νησιδύης,
Καὶ ποῖον γιατρόν εἰς ἀρῶσον πέβης, ἐ τὸν γιατράδύης,
Τίνος πῶχ οὐ ἐπιλύτου, πάπ οὐτζα ἀγοράδύης,
Ὅπου νησιδύης ἐ δέν τρὸς, ἐ κύριε ἐλέησον κράδύης.
Εἰς πανουλακῶ ὑπῆς, νά δόσης προμύθια,
Σκεῖνους πῶ ἔδεν ἔχου, πόρεσιν νά δόσης βοήθια.
Ποῖα ξίνα ὑποδέκτικες, ποῖορφανῶ νά θρέψης,
Ποῖον σκλάβῶ ἐξαγόρασες, ἢ πηγες νά γυρέψῃς.
Νησιδύης καὶ κρατῆς κερεῖ, σὸν ἅγιον νά πᾶ νάψης,
Διὰ πῶ ἴον νεκρὸν ἐξόδιασες, νά πᾶς νά τὸν ἐθάψης.
Τοῦτο τὸ ἄλλο σερῶτῶ, ἐσὺ ὅπου νησιδύης,
Ἐκείνι τὸ πεισώματι, τίνος πῶχ οὐ τὸ πῶδύης.
Κρατίσο ἀθελον ταχὺ, τὸ πέρνης καὶ φανίζης,
Καὶ τὸν πῶχον σὸν τὸν ἰδὸς, μακρὰ ὑποχωρίζης.
Ὅπου ὁ Χρῆς με τοὺς πῶχους, ἐ αὐτὸς πῶχὸς ἐγχείνη,
Πῶς νά δεκτῆ τῷ νησιδύς σου, διέχῃς ἐλεημοσύνη.
Νησιδύς θέλει τὸ κερμὶ, ἐ με ψυχῶν προσάδύου,
Ἐλεημοσύνη με σπλαγχνιά, εἰς τῷ καρδίαν ἀπέχου.
Ἡ νησιδύς θέλει ἐμφορῶσα, ἀγάπη καὶ εἰρήνη,
Ἐλεημοσύνη ἀσπλαγχνιά, καὶ σωτηρία ποδύνη.
Νησιδύς θέλει τὸ κερμὶ, ἐ προσάδύη τὸ πῶδύμα,
Ἐλεημοσύνη με σπλαγχνιά, φέρνῃ τὸ ἅγιον πῶδύμα.
Ὅταν νησιδύης καὶ δέν τρὸς, τόχης καὶ μαγερδύης,
Στῶς ξένους ἐ τῶς φουλακῶς, αὐτίγοτᾶ τὸ πῶδύς.
Ὅταν

Ὅταν νηστὸς εἴης θές νά φῶν, ῥά φρον παρά νηστίας,
Εἰς τίς πτωχὸς πωπυτρεπότε, τὸ μερτικὸν νά παύσῃς.
Ἀπὸ τί εἴχῃς μοίραζε, καὶ ἄν ἄλλον,
Ἀνδελφὸν τὸν Παράδεισον, ὡσαν ἄγιον Παῦλον.
Γι' αὐτὸ δὲ ἰδοῦμε τὸ λοιπὸν, πού βρεσκεται γρηγορον,
Ἀπὸ τὸ σωματὶ Χριστοῦ, τὸ σὺ δὲ λογηρῶν.
Εἰς τὴν δέ τερα παρουσιὰ, ὅταν αὐτὸς καθίσει,
Αὐτὸς ὁ δίκαιος κριτὴς, ἀπορασιν νά ποίσει.
Εἴσεῖς ὅπου σπλαχνίζεσθε, ὑπὲρ ἀλογηρῶν,
Ἀμετεςὼ Παράδεισον, τὴν σφεικοσμημένη.
Εἰς τὸ παπρὸς μου τὴν Βασιλείαν, τὴν ἐτοιμημασμένην,
Νά σέκετε παντοσινὰ, καὶ νά σεκεῖ βαλμένην.
Εἴσεῖς πωπυτρεπότε πτωχὰ, καὶ τ' ὄρρανα βουθάτι,
Πού ξένους ἀποδέχεσθε, σὺν βαπτεϊσμοῦ εἰλάτε.
Πού εἰς μαλωτὰ ἀγάλετε, καὶ ὅσοι κἀδερφια,
Καὶ χῆρες ἀσπιδησέτε, εἰς σέ μεγαλλωχέια.
Τοὺς πεινασμένους θρεφέτε, καὶ σάγαν ἔχορτάσαν,
Καὶ τῶν δειφόντων διὰ νά ποιῶν, ἔτὸν θεὸν διοξάσαν.
Πού δράμετε καὶ θάψετε, ἀνεγνωρίμους καὶ ξένους,
Καὶ δώσετε καὶ ἀγάλετε, πολλοὺς φυλακισμένους.
Μά σέκετε παντοσινὰ, σὸ σὺν τῆς βαπτεϊσμοῦ,
Ποτὲ νά μὴ δὲν λείψετε ἀπὸ τὴν σωτροφίαν μου.
Νά χαίρετε καὶ γάλλεσε, μὲ τοὺς ἁγίους ἀντάμα,
Εἰ καὶ πού σέκη ὁ Ἄβραμ, ἔτὸν Ἀγγέλων ταγμα.
Τυρίζη σὺν ἀμαρτωλοῦς, καὶ ἀκούετε τί τοὺς λέγει,
Ὅτι φοβερὴν ἀπορασιν, σλογιζῆ καὶ τὸν κεχει.
Εἴξτε νῦν ἀπ' ἐμοῦ, ὅλοι κατ' ἁμαρτίαν,
Στὸν τάρταρον τῆς ἀβυσσοῦ, καὶ ἡσθε βαλμένοι οἱ.
Ποτὶ πτωχοῦ δὲ ἰδοσέτε, πραγματὶ ὀνομαμου,
Εἴσεῖς ὅπως ἀπυλαχοί, ἀγάτε ἀποκοντάμου.
Εἴσεῖς πού εἰς ἰσχυτῆτε, ξένον μὲ καλοσώλω,
Σύρτε σὸ πῦρ τοῦ ἀσβεστοῦ, ὅπου γιὰ σὰς ἐγείνη.
Γιαφέτε ποιῶν σπλαχνίζετε, καὶ πρὶους καταράτε,
Καὶ ποίησιν εἶναι πρυβλοῦν, ἔπρὶους τάλι ὄργατε.
Δι' αὐτὸν

Δὶ αὐτὸ ἀς κλέψωμε, καὶ ἡμεῖς νησεῖα μὴ ἐλεημοσυνῶν,
 Νὰ μὴ ἐκδοῦμε καὶ ἡμεῖς, εἰς τὴν ὀργὴν ἐκείνην.
 Ἀς δώσωμε καὶ ἀς θρέψωμε, ἐκεῖνο τὸ μποροῦμε,
 φυλακόμενους καὶ ἀρσους, ἀς δράμομε νὰ δοῦμε.
 Καὶ τότε αὐθήμερον τοῦ θεοῦ, ἡ ἀσπλαγχνία μεγάλη,
 Στὴν Βασιλείαν τοῦ οὐρανοῦ, ἔμας μὰς θέλει βαλεῖν.
 Ἐπὶ τὸν κόσμον τῆτον νὰ ἔχομε, πάντα τὴν βοήθειαν του,
 Στὸν ἄλλον μὲ τοὺς κλεπτῆρας, νὰ μπεῖμε εἰς Βασιλείαν σου.
 Καὶ κείνος ὁ ποῦ τακαμε, ἐσὺ ποῦ τὸν γυροῦγης,
 Εἰς τὰ κεφάλαια τῆς ἀρχῆς, αὐτίνοναι νὰ δῶρης.

Τ Ε Λ Ο Σ ~

